

Hvorfor tale om plat og hvorfor komme med den påstand, at vi ikke har haft tid til at læse svarene? Er det forslagsstillernes skyld? Skal enhver minister i al fremtid kunne komme uden om forslag, som ikke er bekvemme, ved at vente med at svare til én uge før sidste frist? Og kan man så altid regne med, at fru Anne Baastrup vil sige: Nu kan vi ikke nå det, for nu er der ikke tid. Er det en rimelig behandling af forslagsstillerne, at man først får svarene nu?

Hvis det så var svar, som rummede oplysninger fra alverdens lande, men der er ingen svar, der rummer oplysninger fra alverdens lande. Alle de svar, vi har fået, kunne vi have fået meget hurtigt. Jeg synes ikke, det er rimelig behandling af en sag.

Jeg tror, årsagen er, at der i SF er meget dårlige følelser omkring det her forslag, og det forstår jeg godt, og SF skal have lov at stride sin indre kamp ud; men lad være at lade den komme til udtryk ved, at man kommer med alle mulige angreb og skyder os motiver i skoene og siger, at vi slår plat, og at vi laver overfladisk lovgivning. Det har intet på sig.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg skal være den sidste til at rose Justitsministeriet for at komme med svar til tiden, ingen tvivl om det. Men jeg mener ikke, hr. Bertel Haarder skulle have ladet forslaget komme til afstemning her i dag – og jeg blev meget overrasket over, at det kom til at ske, og det handler bl.a. om, at justitsministeren rent faktisk har sagt: Der skal grundige overvejelser til. Vi skal tænke os om.

Hvorfor har hr. Bertel Haarder så ikke i stedet for fortsat med at arbejde med forslaget, således at vi kunne have brugt sommeren til at arbejde med det? Hvorfor skal det til afstemning nu, vel vidende, at det bliver stemt ned? Hvad er det for en måde at handle på i et parlament?

Sonja Albrink (CD):

Der står i betænkningen, at CD vil redegøre for sin stilling ved andenbehandlingen.

Ingen skal være i tvivl om, at vi i CD er imod seksuelt misbrug af børn, men vi vil gerne have lov til at kigge nærmere på det område, og måske var det en god idé, at vi brugte sommeren til at få uddybet nogle ting og få indhentet de oplysninger, som vi p.t. står og mangler.

Jeg vil gerne her i dag opfordre justitsministeren til at være med til at lave det arbejde her i

sommer og måske komme med en redegørelse, således at vi, når Folketinget igen samles, kan blive enige om, hvordan vi griber denne sag an.

Til slut skal jeg lige sige, at vi stemmer imod beslutningsforslaget.

Bjørn Elmquist (RV):

Nu taler jeg som ordfører, en lidt forsinket ordfører i rækken.

Jeg synes, fru Anne Baastrup for et øjeblik siden sagde det ganske godt: Det er et svært spørgsmål, det her. Alle i Folketingssalen er besjælet af ønsket om at få løst problemet, men det gribes forkert an på denne måde. Vi har et par alvorlige principper, der er oppe imod hindren. Princippet om dobbelt strafbarhed kan vi ikke bøje efter for godtbefindende, synes jeg.

Uanset om vi har sympati eller ikke har sympati for at få fat i de personer – og selvfølgelig har vi alle sammen sympati for at få fat i dem, der begår denne slags forbrydelser – så er det et meget, meget vigtigt og overordnet princip med dobbelt strafbarhed. Derfor skal vi have argumentationen, logikken, i orden også for de andre områder.

Og så må vi gennemgå meget nøje – det mener vi da i hvert fald i Det Radikale Venstre – hvilke andre forbrydelseskategorier vi så skal have fat i. For hvis der er andre forbrydelser i samme kategori, som heller ikke er strafbare i en række lande, hvorfor skal vi så lade det ligge? Det handler også, som fru Anne Baastrup var inde på, om en form for harmonisering; at vi anvender nogenlunde samme moralske standarder over hele verden, at vi alle mener, at det er en forbrydelse mod menneskeheden at forgrube sig seksuelt på børn. Det gælder i øvrigt også mishandling, fysisk mishandling; det er svært at trække grænsen mellem det ene og det andet.

Vi må også forholde os til det meget vanskelige problem, der ligger i, at man har forskellige lavaldrer rundt om i verden, og at der er steder i verden, hvor man er hurtigere fysisk udviklet end andre steder i verden. Derfor kan vi ikke bare sige, at en 13-14-årig ikke kan være lige så fysisk veludviklet et andet sted i verden som én på 15, 16, 17 år i Danmark. Og den slags problemer synes jeg forslagsstillerne har skøjtet hen over.

De spørgsmål, der er stillet til Justitsministeriet, er også af en karakter, som en dommer normalt vil afskære advokater fra i retten: »Kan De udelukke, at dit og dat finder sted?« Det er